

פורסם ב 2 במאי 2008, 17:18 בכללי

אני כנראה המבוקשת מספר אחת במשטרה. אחרת אי אפשר להסביר את העובדה שבאמתחתי סיפורים מוזרים על התקלויות עם שומרי החוק.

כוונתי היא למשטרת התנועה. אשר לאחר מספר הרפתקאות הקשורות ב"שני השוטרים" היוצאים לקראתי משום מקום. פיתחתי אנטגוניזם מובהק לשומרי החוק. ואני נשמרת מהם כמו מאש שהוצתה על-ידי פירומן במזיד.

בטח אתם חושבים לעצמכם שאני מן "נהגת שודים" שכזו. עוקפת את כולם בעליות לצפת. נוהגת בשוליים כשעם ישראל מחכה בסבלנות שהפקק יפתח. חולפת על פני רמזורים אדומים...וממלמלים לעצמכם: "מגיע לה!!! סוף סוף תופסים את הפושעים במדינת ישראל!!!"

אז זהו ש.. אני ממש לא כזו. אני שונאת לנהוג ועושה זאת רק אם אני ממש חייבת. ואם הנהג של מיס דייזי התפטר.

כשאני נוהגת אני איטית להחריד. משום שאני נוהגת לחשוב מחשבות במקום להגיע עם מכוניתי לאן שצריך. יחד עם זאת בגלל נהיגתי האיטית. אי אפשר גם לומר שאני עוברת עברות תנועה משמעותיות. (טוב, אם לא ניקח בחשבון שעל מנת לעבור מנתיב לנתיב אני מאותתת שעה לפני הזמן. ומלווה את העקיפה בנפנופי ידיים הסטריות. משהו שלמדתי אי שם בשנות השמונים בשיעורי זהירות בדרכים כשלמדו לרכוב נכון על אופניים). בקיצור על פי רוב אני שומרת חוק. וכשלא... משום מה יוצאים משום מקום שני שוטרים ומסתערים עלי בחימה שפוכה.

שני מקרים מייצגים ארעו לי עם שומרי החוק.

הסיפור הראשון מתרחש בשעת צהריים חמה עד לזהות. כשאני חוזרת מעבודתי. רעש ילדים עוד ממשיך להתנגן במוחי. המזגן דולק וכך גם הרדיו. רק הראש שלי כבוי. בעודי יורדת בירידות פתלתלות לכיוון ביתי. אני רואה בזווית העין אורות מהבהבים בהסטריה מאחורי. (כלומר הצ'קלקה הכחולה. והפנסים הקדמיים). חשבתי שפורע חוק ברח למשטרה ולכן האטתי כמעט על מנת שהשוטר שמאחורי יוכל לעבור בלי שאתהפך לתעלה סמוכה. לפתע אני גם שומעת צרחות ברמקול: "תעצרי בצד!!! מיד!!!"

"זה ממש לא בסדר שמעצבנים ככה את השוטר" אני אומרת לרונית המעולפת שלא שמה לב כל כך למתרחש. ושוב...

בהסטריה יש לציין "את לא מקשיבה!!!! תעצרי בצד!!!!" בחריקת בלמים שומר החוק חותך אותי וגורם לי, כן לי לעצור.

סמוק ונפוח מחימה הוא יוצא ממכוניתו. ומתחיל לצעוק עלי בחמת זעם. קשה להבין מה הוא רוצה. כי בחרון אפו יוצאות מפיו הברות שאין קשר בינהן. "למה לא התייחסת אליי???" הוא שואל אותי. ואני חושבת לעצמי שמא הוא טועה לחשוב שהיה ביננו איזשהו קשר רומנטי בעבר?? (כי הוא נשמע כה פגוע ומוקנט. כפי שרק אהוב זנוח נשמע) כי אני לא זוכרת את הנ"ל משום סיטואציה בחיי. מסתבר ששומר החוק כעס עלי כי נסעתי בנתיב השמאלי משך זמן ממושך מידי. (כבר הסברתי שאני מתקשה במעבר בין נתיבים.. אוף) הוא סימן לי. אך לא הייתי עירנית מספיק לראותו. וגם לא שמעתי את קריאותיו הנואשות ברמקול (המזגן, והרדיו). אבל מכאן ועד להסתערות בעקבותיי. כולל העקיפה המסוכנת... עשיתי מה שכל פסיכולוג יודע שצריך לעשות (לא אני לא פסיכולוגית). כעסתי עליו בחזרה. כי ראיתי שהוא במצב טראומטי קטטוני קשה. וראה זה פלא, כעסי אכן הרגיע את שומר החוק. הוא בקש את רשיון הנהיגה שלי. ונפרד ממני לשלום. מופרע לא???

בסיטואציה השניה אכן עברתי על החוק... נסעתי עם הקטנה והיא השובבה השתחררה מהחגורה.

משום מקום עקפה אותי מכונית שומרי החוק וסימנה לי לעצור בצד.

הפעם יש לציין הייתי ממושמעת ועירנית.ומיד עצרתי בצד.

שוטר א' יצא מן המכונית ובעקבותיו שוטר ב'. "הילדה לא קשורה". אומרים שניהם במקלה. "אתם צודקים היא לא חגורה" (יוצאת מגרוני המורה צפירה...). "אני ראיתי..." אומר שוטר א' ומייד מבין שהאשמה הודתה בפשע.

"תקבלי קנס". הוא אומר ושניהם פוסעים למכונית להוציא את גזר הדין.

הקטנה בטראומה. חגרה את עצמה וישבה שלובת ידיים.

שתינו מחכות בשתיקה לגזר הדין. אך לפתע... שני שומרי החוק מניעים את מכוניתם ונעלמים באופק. "אמא איפה השוטרים???" שואלת הקטנה המבועתת.

אין לי מושג. כי כמו שומרי חוק ממושמעים חיכינו עוד דקה או שתיים. אך השומרים נעלמו לבלי שוב.

הדבר הטוב היחיד שיצא מההתקלות עם שומרי החוק. שהקטנה כבר שנתיים אחרי הארוע. מקפידה לחגור את עצמה בכניסה למכונית. ולא משחררת את החגורה עד השמע צפירת הרגעה...

אם במקרה אהבתם את הכתוב...לחצו על הלב שלמטה ועל הHIT

ובכלל... תגובתכם חשובה לי. אז הגיבו בכתב. (אין קל מזה פשוט הרשמו לתפוז...)

שבת שלום לכולם,

<< [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) >>

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - חיה בסרט\(ן\)](#)